

af uopdyrkelig Jord; enkelte Lodder kunde dog ansættes større. *Maksimum* af Afgiften kunde dog ikke ansættes højere end til 4 Skpr. Havre, og der indrømmedes total Afgiftsfrihed i de første 12 Aar, hvorefter der for hvert 3die Aar skulde erlægges $\frac{1}{4}$ af Afgiften. Til Sikkerhed for Loddens Bebyggelse inden 5 Aar fordredes, at der deponeredes 1 Rdlr. pr. Td. Land, der vilde være at tilbagebetale, hvis Bygningerne vare opførte inden nævnte Frist, medens i modsat Fald baade Beløbet og Brugsretten vare fortabte²⁸⁾. Disse — isolerede — Parceller skulde *udbydes offentlig til Arvefæste* eller *i manglende Fald til Livsfæste*, dog ikke paa kortere Tid end 30 Aar. Til *Fremme af Arvefæste* blev det indrømmet, at Lodden kunde erholdes *uden Købesum*, naar der erlagdes en noget højere Afgift end den beregnede Fæsteafgift, hvilken Forhøjelse dog *ikke maatte være mindre end $\frac{1}{4}$* . I Tilfælde af Arvefæste skulde der derhos erlægges i Rekognition 2 Rdlr., naar Arealet udgjorde 15 Tdr. Land, 3 Rdlr. fra 15 til 20 $\frac{1}{2}$ Td. Land, 4 Rdlr. fra 22 $\frac{1}{2}$ til 30 Tdr. Land og saa fremdeles²⁹⁾.

B. *Med Hensyn til de allerede bortfæstede Jorder*: Landinspektøren skulde i hvert Sogn i Forbindelse med de under A. anførte Forretninger opmaale og bonitere ethvert „*særskilt Fæstesteds*” Jorder³⁰⁾ (o: Jorder, der vare tilfæstede Husmænd, jfr. ovenfor).

a) Hvis Fæsteren da *ikke* havde mere Jord *end hans Fæstebrev lød paa*, skulde der tilbydes ham Arvefæste paa den tidligere Fæstejord uden Købesum og uden Forhøjelse i Afgift eller Rekognition³¹⁾.

b) Havde Fæsteren derimod *mere Jord, end Fæstebrevet lød paa*, skulde Landinspektøren først afsætte saa meget af den bedste og bedst beliggende Jord til Fæstestedet, som Fæstebrevet lød paa. Den øvrige Jord skulde da ansættes til „en modereret Afgift mod den hidtil af Fæstejorden svarede”, saaledes at 3 Skpr. Havre af *hver Td. opdyrket Land* blev „Gennemsnitsafgiften”. I dette Øjemed skulde Landinspektøren ved at gennemgaa Matrikulstaksten for alle Fæstejorder i Sognet, som vare anførte i den nye Matrikul, udfinde den Takst, der blev Gennemsnitstaksten; „forholdsvis, eftersom den af en Fæster udenfor hans Fæstebrev besiddede, forommeldte, særskilt afsatte Jord efter Landinspektørens Beretning var over eller under hin Gennemsnitstakst”, blev Afgiften da af hver sliq Td. Land at „ansætte over eller under 3 Skpr. Havre, at betale efter Kapitelstaksten”³²⁾.

Naar denne Tillægsafgift var udfunden, skulde der tilbydes Fæsteren Arvefæste paa Fæstestedet uden Købesum „alene mod at han udredede den modererede Tillægsafgift” af den Jord, han besad udover Fæstebrevets Lydende; i Rekognition skulde der da svares 1 Rdlr. pr. Td. Land³³⁾. Det skulde derhos tillige betydes Fæsteren, at hvis han ikke vilde indgaa paa disse billige Vilkaar, vilde Statskassen ved Fæsteledighed bringe det til Afgørelse ved Rettergang, „om samme ej var beføjet til frit at bortfæste den ledige Fæstejord eller dog i det mindste den Del af samme, som var udenfor Fæstebrevet”, og hvis Statskassen da vandt Sagen, vilde „den til samme tilbagefaldende Jord blive bortarvefæstet ved offentlig Auktion”.

c) Med Hensyn til de til *Gaardene* bortfæstede Udmarksjorder skulde der, for saa vidt de vare afsondrede fra Gaardenes Ejendomsjorder ved „bestemte erkendte Grænser” i et og alt forholdes som ovenfor „om de særegne Fæste- eller Afbyggsteder” foreskrevet. Hvis derimod Fæstejorderne vare saaledes „indblandede under og drevne sammen med Gaardens Ejendomsjorder”, at der ikke straks kunde paavises nogen Grænse, skulde Landinspektøren ved Hjælp af de forskellige Udskiftnings- og Matrikulkort søge „at komme til en Overbevisning om, hvilke Fæstejordernes rette Grænser vare”. Lykkedes dette ikke, maatte Fæstebrevet blive „den gældende Regel”, og der maatte indrømmes Gaardejerne den samme Afgørelsesmaade som ovenfor under B a) beskrevet. Men fik Kommissionen en bestemt Overbevisning om Grænsen for Fæstejorderne, skulde Landinspektøren afsætte Grænsen paa Marken og derefter opmaale og bonitere Fæstejorden, og hvis Resultatet stemmede med Fæstebrevet, forholdtes der som under B a), men i modsat Fald som under B b) beskrevet³⁴⁾.

²⁸⁾ Instruksens § 4, sammenholdt med ovennævnte Skrivelse af 6. Juli 1850.

²⁹⁾ Instruksens § 7. Bestemmelsen om Rekognitionen er fastsat i den ovennævnte Skrivelse af 6. Juli 1850.

³⁰⁾ Instruksens § 8.

³¹⁾ Skødet vilde være at udstede paa ustemplet Papir, Tinglæsningen at udrede af Fæsteren, jvfr. herved Instruksens § 2.

³²⁾ Se Instruksens § 8.

³³⁾ Jvfr. Instruksens § 11, sammenholdt med Skrivelse 6. Juli 1850.

³⁴⁾ Jvfr. Instruksens §§ 12—13.